

både forhandlinger og afstemninger på de forskellige overenskomstområder. Dansk Folkeparti anser derfor forslaget om, at de forskellige overenskomstområder skal godkende sammenkædningen af mæglingsforslag, som et unødvendigt værktøj for arbejdsmarkedets parter. Det vil være uden betydning for fremtidige overenskomstforhandlinger, vi har svært ved at se fornuften i forslaget, og vi kan derfor ikke støtte det.

Anders Samuelsen (RV):

Jeg skal på Det Radikale Venstres vegne meddele, at vi heller ikke kan støtte lovforslaget.

Den ordning, vi har i dag, har bl.a. baggrund i et udspil fra arbejdsmarkedets parter. I Det Radikale Venstre mener vi principielt, at områderne på arbejdsmarkedet så vidt muligt skal reguleres af arbejdsmarkedets parter selv, og det er en fornuftig ordning, der eksisterer i dag.

Hvis der skulle komme et nyt samlet initiativ fra arbejdsmarkedets parter, er vi villige til at se på tingene igen. Men sådan som de ligger nu, og med en regel, som ikke er mere end knap 1½ år gammel, mener vi ikke, der er noget som helst grundlag for at ændre det nuværende system, så vi kan altså ikke støtte forslaget.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at arbejdsmarkedets parter selv skal finde ud af overenskomsterne, for det er det, der kommer de bedste resultater ud af. Men der kan jo ske det, at det er nødvendigt at kalde forligsmanden ind, så der kan laves et mæglingsforslag, og i den forbindelse er det nødvendigt med en sammenkædning ved overenskomstindgåelse. Hvis man skal til at diskutere det decentralt, bliver det uoverskueligt, og derfor kan vi ikke støtte det forslag, der er fremsat her.

Jeg vil sige det på den måde, at vi skal undgå konflikter, hvis vi overhovedet kan gøre det, for der er ingen, der har hverken glæde eller gavn af dem. Vi skal tænke på, at i dag skriver vi ikke 1968, men 1998. Vi har et moderne, velfungerende samfund, vi har arbejdstagere, der har verdens højeste lønninger og korteste arbejdstid, så derfor kan jeg slet ikke forstå, det overhovedet er nødvendigt at ryge ud i konflikt. En konflikt, som den, vi har i øjeblikket, kan man slet ikke være bekendt i det samfund, vi nu engang har, og som vi skal være glade for.

Det var måske en idé – selv om det er lidt uden for dagsordenen – at se lidt på afstem-

ningsproceduren i forbindelse med urafstemningen. Når man ønsker at få vedtaget et fornuftigt forslag, som begge parter er enige om, sender man det ud til afstemning, for det skal man selvfølgelig. Men når det kan foregå på den måde, det gør nu, hvor 149.000 ud af en samlet arbejdsstyrke i det private erhvervsliv på 1,6 millioner kan kaste os ud i den situation, vi har i dag, mener jeg, man bør se på reglerne. Men den debat må vi tage en anden gang.

Jeg kan sige, at fra Fremskridtspartiets side kan vi ikke støtte det fremsatte forslag.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der er ingen tvivl om – som Enhedslisten i øvrigt også gør opmærksom på – at det danske system har et problem med hensyn til vore internationale forpligtelser.

Her i Danmark er vi normalt ikke i tvivl om, at det danske system er absolut det bedste i verden, men det kan jeg nu godt være i tvivl om. Jeg synes, at når vi kan komme ud i en konflikt som den, vi har i disse dage, og som – så vidt jeg kan vurdere – er opstået ved en tilfældighed, behøver vi ikke være så ivrige efter at bakke den lov, som blev vedtaget for 1½ år siden, op.

I Kristeligt Folkeparti så vi meget hellere, at man i stedet for konfliktvåbenet betjente sig af voldgiftsaftaler. Til den ende kunne det da godt ske, det var bedre – hvis vi altså kunne ende med den model – at de enkelte fagforbund selv forhandlede deres aftaler på plads.

Vi tror ikke, vi kan stemme for lovforslaget, men på den anden side vil vi godt overveje det under udvalgsbehandlingen.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne takke for en kort og kontant debat. Jeg vil nu sige, at det er ikke de dybeste dybder i de problemer, der ligger i det her, der har været berørt.

Rent faktisk er det rigtigt, at loven blev revideret for kun halvandet år siden, fordi der forelå kritik fra ILO, som byggede på, at man ikke respekterede det, som i bred forstand forstås som organisations-, forhandlings- og konfliktfriheden i Danmark.

Problemet er jo med de sammenkædningsregler, der er, at man kan komme til at knægte enkeltorganisationers rettigheder i den forbindelse. Det var også grundlaget for, at den kritik blev rejst, og det var grundlaget for, at loven blev ændret. Problemet var bare, at den lovæn-